

Ahoj!

Tak nám už začala škola. Nakonec mám tři povinné předměty, tři volitelné a jeden online kurz. Ovšem některé předměty mají třeba pěti hodinové přednášky, takže celkově ve škole trávím docela dost času.

Místní univerzita také nabízí docela hodně sportů a první týden školy byla většina z nich volně otevřená a zadarmo, aby si člověk mohl vyzkoušet, co chce dělat. Byla jsem si zkusit: jógu, bujinkan, aikido, taekwondo, kombat, shinkendo a balet. Jóga byla hrůza, jelikož ten učitel celou dobu mluvil jen holandsky, takže jsme vůbec netušili, co máme dělat. Na balet jsme šla s Axue, sice byl v angličtině a učila ho hrozně milá holka, ale zas mě to tak moc nebavilo. Ovšem Axue se rozhodla v něm pokračovat. Na kombat nás šlo asi 8 a všichni jsme také hned po začátku utekli, protože se z toho vyklubal takový jakoby „bojový aerobik“, tedy nic pro nás. Na aikidu jsem byla sama a bylo to fajn, jedná se vlastně o sebeobranu, tam se možná ještě vrátím. Na bujinkan se mnou šel Elyes, který se tam nakonec rozhodl chodit pravidelně. Je to japonský bojový sport podobný ninjutsu, a ten mě také celkem bavil. Shinkendo znělo nejexotičtěji, jelikož je to v podstatě boj se samurajskými meči. Meče nám sice dali do ruky hned v první minutě a cvičili jsme s nimi celou dobu, ale i tak mi to přišlo jako celkem nuda. Mě osobně se nejvíc líbila hodina taekwonda, poprvé jsem tam šla jen s Aidou, ale vrátila jsem se tak nadšená, že tam se mnou příště krom Aidy šel i Elyes, Gabriel a Dilip a všichni řekli, že tam budou také chodit pravidelně, (což ovšem v jejich podání znamená, tak jendou za měsíc). Já jsem si už předplatila deset lekcí. Tak třeba to na tu Xenu ještě jednou dotáhnu☺ Krom tělocviku chodíme ještě občas společně do bazénu, tak mě Gabriel a Ana začali trénovat a možná se toho kraula nakonec ještě naučím. V bazénu je super, že je tam otevřené pérovací skákací prkno, a tak mám příležitost oprášit nějaké gymnastické základy.

O víkendu se také na kolej nastěhovali konečně zbylí studenti, takže už je tu docela plno. Hned v neděli večer se konala velká seznamovací chodbovice (party na chodbě) na každém patře. Od té doby už se konalo několik dalších, ale zatím jsme se žádné nezúčastnila, protože tam všichni mluví jen holandsky a naposledy, když jsem se dala v kuchyni do řeči s jedním belgičanem, tak z něj vypadlo, že vlastně moc neví, kde je ČR. Aspoň si tedy vzpomněl, že je to někde za Německem, mno ale i tak....

Jinak život na koleji si zatím úplně nejvíc užívám. Člověk má své soukromí v pokoji, ale když není co dělat nebo něco potřebuje, stačí jen udělat pár kroků. Takže zatím všechny večery trávím

koukáním na filmy, hraním her a nebo nejčastěji jen dlouhým tlacháním o všem možném u plechovky piva nebo vodní dýmky. Naštěstí jsem nekuřák, takže to nikdy není můj pokoj, který je okupován až dlouho do rána☺

Ovšem už se projevilo i pár kolejních nevýhod. Občas mám například pocit, že naši ledničku vynalezl David Copperfield. Protože když do ní člověk něco dá, za chvíli je to beze stopy pryč. Zajímavé je, že se toto kouzlo týká jen hodně dobře a chutně vypadajícího jídla. Já si naštěstí vařím v ešusu, takže to nejlepší vždy schovám do něj, protože jeho vzhled všechny zaručeně odradí.

Ještě s tím soukromím bych to měla uvést na pravou míru. Sice mám svůj pokoj, ale výhled z mého okna vede přímo do oken naproti, vzdálených asi 5 metrů. Takže večer, když si všichni rozsvítí, je to jak koukat na 20 televizních obrazovek zároveň. Také zdi mezi pokojema jsou nejspíš jen z papíru, protože v noci slyším dunivé chrápání mého souseda a to ani nezmiňuju kluka, který je asi o dalších 6 pokojů dál a trénuje hraní na trubku.

Ovšem těchto pár nevýhod je bohatě vyváženo již zmíněnými výhodami sociálního života, tak si tady spíš připadám jak bydlet s jednou velkou rodinou. Například když se snažím vypořádat s tou spoustou školních emailů, kterými nás neustále bombardují a v tu chvíli mi zazvoní telefon a volají kluci, že je hotová večeře, ať se jdu s nimi najíst nebo že si jdeme dolů zahrát ping-pong nebo mě Axue přemlouvá, ať s ní jdu na hodinu baletu.

Naše debužirování také stále pokračuje, a tak jsem si totálně zamilovala indické jídlo. To co jsem měla tenkrát v Praze v docela luxusní indické restauraci, bych vzhledem k tomu, co jím tady, přirovnala tak na úroveň školní jídelny. Taky mi už docela začaly chutnat mušle, ono fakt záleží, jak se udělají a s čím se zkombinují. A stále úspěšně posouvám své hranice citlivosti vůči pálivému jídlu.

Ze začátku jsem se bála, že až se všichni nastěhují na kolej, tak buď v koupelně a v kuchyni pořád hrozně nácpano, ale jak se ukázalo, tak se toho nemusím bát. Vzhledem k tomu, že jím společně se španělem a dvěma indama, tak začínáme většinou vařit až tak kolem desáté večer, kdy už jsou všichni po večeři.

Když už jsem zmínila tu Indii, tak musím přidat pár zajímavostí...Suhva nám například nedávno oznámil, že už mu rodiče vybrali několik kandidátek na nevěstu. Takže v nadcházejících měsících by měli vybrat jednu finální, s kterou se setká a potenciálně ožení, (když se budou chtít), až se vrátí zpátky do Indie. Další zajímavostí je, že pro mnohé asi překvapivě, mají naši indové nejlepší angličtinu z nás všech. Je to dané tím, že když člověk v Indii studuje, tak si může vybrat ze tří škol...jedna je v regionálním jazyce, jedna v hindi a jedna v angličtině, ty jsou nejlepší, když člověk chce studovat dál, protože univerzity jsou všechny jen v angličtině. Takže oba jsou zvyklí studovat celý svůj život anglicky. Například Dilip teoreticky umí anglicky, hindi a dva regionální jazyky (ten kde se narodil a ten kde vyrůstal, protože tam měl školu). Ovšem prakticky už toho hodně zapomněl, a tak si kolikrát nemůže vzpomenout ani na základní fráze a nejlíp vlastně umí anglicky. Nutno podotknout, že ty regionální jazyky a hindi nejsou jak slovenština a čeština, ale každý z nich má například i jiné písmo, nemluvě o výslovnosti a gramatice.

Obrázky - Alpaka rock-star, vtipná ovce, kůň pojídající mojí ruku

Konečně jsme se dočkali dalšího víkendu. Na sobotu jsme si naplánovali cyklo výlet do Brugg, které jsou vzdálené 45km. Jenže se nám nějak protáhl páteční večírek. A tak nakonec ráno vstala a odjela jen Ana s Waltrem a my ostatní jsme se rozhodli výlet přeložit na neděli. Ovšem v neděli jsem nakonec vstala jen já s Gabrielem, s tím že Giannis pojedede vlakem a potkáme se tam. Než jsme vyjeli, otevřeli jsme si na internetu mapu a se slovy „Jee, to je jednoduchý, celou dobu pojedeme jen podél jednoho kanálu a jsme tam“, jsme se neobtěžovali si ji překreslit nebo i jen vypsát vztýčné body cesty. Vyrazili jsme v 11:30, a tak jsme počítali, že kolem půl třetí tam budeme. Cesta nám rychle ubíhala, sluníčko svítilo, celou dobu jsme si povídali a kochali se krajinou. Bylo to trochu jak projížďka safari – koně, ovce, kozy, jiné ovce, jiné kozy, volavky, osli, lamy, alpaky...Zhruba po 30km se nám kanál ztratil a my se ocitli v jakémsi malém městečku. Jelikož vypadalo docela malebně, rozhodli jsme se udělat si tam pauzu, poptat se na městské zajímavosti a zjistit, jak se dostat zpět ke kanálu. Když jsme se dostali k tomuto bodu, místní pracovník turistického infocentra na nás nechápavě koukal. Nakonec si zavolal na pomoc kolegu, kterému se asi po čtvrt hodině povedlo zprovoznit internet ve vedlejší budově. Jaké bylo naše překvapení, když jsme zjistili, že už z Gentu jsme vyrazili podél špatného kanálu, tudíž jedeme vlastně celou dobu špatným směrem. Nezbývalo nám nic jiného než se hrozně začít smát, ale rozhodli jsme se, že to nevzdáme, a tak se nám nakonec povedlo po 85km dojet až do Brugg. Giannis už tam na nás od půl třetí čekal, ale naštěstí většina mých spolužáků jsou fakt klidní lidé, a tak namísto aby na

Já po 85km na kole

Giannis

nás byl naštvaný, že tam již tři hodiny trčí sám, vítal nás s otevřenou náručí a se slovy, jaký jsme to chudáci, že nás musí strašně bolet nohy.

Ještě než se setmělo, prošli jsme si celé centrum a musím říct, že Bruggy jsou fakt nádherné město, které rozhodně stojí za návštěvu. Zpátky jsme jeli vlakem☺

Gabri

Ana V.

Aby to nevypadalo, že jen jíme a děláme výety, zmíním aspoň něco málo ze školy. Na jednom z předmětů jsme dostali jako zápočet napsat report na dané téma a odprezentovat to. Všechny skupinky byly po třech, jenom já dostala přiděleného akorát jednoho Číňana, z čehož jsem byla docela nešťastná, protože angličtina obecně rozhodně mezi silné stránky Číňanů nepatří. Proto jsem propadla opravdu velkému nadšení, když nám do skupinky přidělili ještě jednoho Brazilce. Už jsem se s nimi sešla a bylo to docela vtipné. Nejdřív jsem na ně totiž spustila, kdo by co mohl udělat a jak bych to rozvrhla a víte

jak někdy hrozně melu, že mi není rozumět ani česky...no tak na mě oba docela vytřeštěně koukali. Pak jsem zpomalila a chytli se, ale ukázalo se, že Brazilcova angličtina totiž také není nic moc, jelikož tohle je poprvé v životě, kdy je mimo Brazílii a tudíž Číňanovi skoro nerozumí, zato já už jsem si na čínngličtinu docela zvykla, tak jsem mezi nimi fungovala, jako takový překladač:D Ale vypadá to, že oba jsou fajn, tak to snad bude v pohodě.

A na závěr, pro ty, co se ještě neorientovali, posílám obrázek mých nejbližších.

Mějte se krásně a ozvěte se!

Týna